

— 'Η φάρα αυτή εΐανε χωρισμένη σε τόσες πράξεις, όσοι και οι υποψήφιοι πρωθυπουργοί.

— 'Η προθεσμία για τὸ διαγωνισμό τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἀλφαριθμητικοῦ πού προκηρύξαμε στὸ πρωτοχρονιάτικὸ φύλλο τέλειωσε.

— Πέντε ἀλφαριθμητικά μας σταλθήκανε καὶ θὰ δοθοῦνε στὴν ἐπιτροπή. 'Η ἀπόφασή της θὰ δημοσιευτεῖ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΑΛΙΕΣ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΥΚΟΣ

Εἶμουν τότες ὀχτὼ χρονῶν παιδάκι καὶ τὸ μόνο μου ὄνειρο εἶτανε, πῶς νὰ μεγαλώσω γιὰ νὰ πάω στὴ στάνη, νὰ φορέσω καὶ γὼ τὴν ἄσπρη φουστάνελλα, τὴν κεντητὴ σκουφίτσα καὶ τίς μακρὲς κάλτσες τοῦ πιστιοῦ, νὰ τρέχω καὶ γὼ στοὺς λόγγους καὶ στὶς ρεμματιές, σαλαγώνοντας πρόβατα καὶ γίδια, καὶ νὰ παίζω κάτω ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τῶν δεντρῶν γλυκοὺς καὶ ἀρμονικοὺς σκοποὺς μὲ τὴν καλαμμένα φλογέρα μου.

Οἱ γονιοὶ μου θέλοντας νὰ μὲ μάθουνε γράμματα τοῦ κάκου μὲ στέλνανε στὸ σχολιό. Τὰ γράμματα μοῦ φερναν ἀναγούλα καὶ συχτιά! Γι' αὐτὸ πού μέχανες πού μέθρισκαες, πάντα μὲ τὸ μανάρι μας μαζί, πότε στὰ Σιάδια, πότε στὸν Κοκκινόλακκο, πότε στὸ Σταμάτισμα, πότε τοὺς Κήπους.

Κεῖνη τὴ μέρα εἶχα ξεκινήσει τ' ἀπομειήμερο καὶ εἶχα τραβήξει κατὰ τῆς Τοῦφας. Οἱ Τοῦφες εἶτανε κάτι ὀλοστρογγυλὲς ραχοῦλες, μικρὰ παρακλώναρα τοῦ μεγάλου βουνοῦ, πού ὑψόνουνταν ἀπάνου περήφανο καὶ κατάρυτο ἀπὸ καστανιές καὶ βελανιδιές, κάτι μικρὲς μικρὲς ραχοῦλες πού κατεβαίνανε κάτω καὶ ἔφταναν ἴσαμε τὸ ρέμμα τοῦ Κοκκινόλακκου, μὲ τίς κορφές καὶ τίς πλαγιές γιομάτες ἀπὸ κοντοποιναρα, σκίνους καὶ ἄλλα λογῆς λογῆς χαμόκλαδα.

Εἶχαμε ἀνεβεῖ, θυμῆμαι, στὴν πρώτη Τοῦφα, ὡς μισὴ ὥρα μακριὰ πὸ τὸ χωριό. Τὸ μανάρι μου, ἓνα ζωηρὸ ζωηρὸ καὶ ὁμορφὸ κτσικῆκι, ἄρχισε νὰ μαδάει καὶ νὰ ξεφυλλίζει, σηκώνοντας τὰ μπροστινὰ ποδαράκια του, τὰ τρυφερὰ χαμόκλαδα, πού σκέπαζαν πέρα πέρα τὴ ραχοῦλα. Ἐγὼ κάθησα στὰ χεῖλια τῆς Τοῦφας, κατὰ τὸν ποταμό, καὶ ἀγνάντευα τὸ κοκκινόχρο, πού κατέβαζε κάτω μὲ φοβερὸ βοητὸ τ' ὀρητικὸ ρέμμα, κατρακυλώντας πέτρες καὶ σκαπετώντας χαλίγια στὸ βάθος.

Πέρασε κάμποση ὥρα. Ὁ γῆλιος τώρα ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του, βάρυντα μὲ χίλιες δυὸ χρωματισιές ὄλες τίς περίγυρα βουνοκορφές π' ἀντίκρουζαν τὰ μάτια μου, καὶ πῶ πέρα ὄλα τὰ βουνίσια λωριδοζώναρα, πού ἡ καταχνιά τὰ σκέπαζε μ' ἓνα μαγικὸ καὶ ἀραχνούφαντο νεραϊδόπεπλο, καὶ πῶ ψηλὰ τὰ διάφανα καὶ ὀνειρεμένα ροδοσύννεφα.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξεκινούσαμε γιὰ τὸ χωριό, ὅταν ξάφνου μιά φωνὴ βροντερὴ μοῦκοψε τὴν ἀνάσα.

— Λύκοσος, λύκοσος!...

Δὲν πρόφτασα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου καὶ ἄλλη φωνή, δυνατώτερη αὐτῆ τῆ φορά, ἀντιλάλησε.

— Λύκοσος, μωρὲ λύκοσος!

Κέρωσα πὸ τὸ φόβο μου. Νᾶσαι ὀχτὼ χρονῶν παιδί, νὰ βρῆσκεσαι μισὴ ὥρα μακριὰ πὸ τὸ χωριό, στὶς Τοῦφες τοῦ Κοκκινόλακκου, καὶ ν' ἀκοῦς πῶς ἐκεῖ κάπου βρῆσκαται λύκος!

Δὲ χάνω καιρό. Μιά καὶ δυὸ καὶ τὸ μαζεύω τὸν κατήφορο.

Δὲν ἔβλεπα μπροστά μου. Μοῦ φαίνονταν πῶς ἄκουε τίς πατημασιές τοῦ λύκου πού μὲ κυνηγοῦσε. Δὲν τρομοῦσα νὰ γυρίσω πίσω τὸ κεφάλι μου. Νόμιζα πῶς δίχως ἄλλο θ' ἀντίκρουζα τ' ἀγριεμένο μάτι καὶ τ' ἀφριεμένο στόμα τοῦ θηριοῦ, πῶς θὰ μοῦ κόβουνταν τὰ πόδια καὶ ἔτσι θὰ μ' ἔφτανε καὶ θὰ μὲ καταξέσκιζε. Καὶ δὸς τοῦ δρόμο καὶ δὸς τοῦ τρέξιμο. Τέλος ἔφτασα καταλαχανιασμένος στὸ πηγάδι πούναι κάτω ἀπ' τὸ χωριό, στὰ Σιάδια. Εἶδα γυναῖκες νὰ σέρνουν τοὺς σιούκλους καὶ νὰ γιομίζον τὰ βιτσιλία τους καὶ ἄντρες νὰ ποτίζουν τὰ ζῆ τους καὶ ἔρτα στὸν ἐμαυτό μου. Τότε θυμήθηκα τὸ μανάρι μου! Γυρίζω νὰ ἰδῶ μήπως ἔρχεται ξοπίσω μου, τίποτα. Δίχως ἄλλο, σκίεφθηκα, θᾶπεσε στὰ νύχια τοῦ τρισακτάρατου, δίχως ἄλλο θὰ τὸ κατακομματίασε τ' ἀγαπημένο μου. Καὶ τὰ μάτια μου γιομίσαν δάκρυα. Γιὰ μιά στιγμὴ συλλογίστηκα νὰ γυρίσω πίσω στὶς Τοῦφες, μὰ στὴ θύμησιν τοῦ λύκου ἀνατρέχισα.

Κ' ἔτσι μόνος, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, πῆρα τὸ δρόμο τοῦ πιστιοῦ. Εἶχε πιά σκοτιδιάσει τὴν ὥρα π' ἄνοιξα τὴν αὐλόπορτα καὶ ἀνέβαινα τὴ σκάλα τῆς κρεββάτας. Σὰ μὲ εἶδε ἡ μάνα μου κλαμένο, ἔτρεξε καὶ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Τῆς τὰ δηγήθηκα ὄλα κλαίοντας καὶ μ' ἀναφυλλητά, ἐνῶ κείνη μὲ φιλοῦσε, μὲ φιλοῦσε...

— Τί τὴν ἐμελλε γιὰ ἓνα παλιοκάτσικο πού χάθηκε, ἀρὸ ἐγὼ γλύτωσα;

— Σώπα, Μάνιο μου, σώπα, χρυσὸ μου, καὶ γὼ αἴριο παραγγέλιω στὴ στάνη καὶ σοῦ φέρουνε δυὸ, σώπα, πουλῆκι μου, καὶ μὴν κλαῖς. Μπα, τὸ τσαμένο, τὸ τσαμένο...Καὶ δὸς τοῦ χάδια καὶ δὸς τοῦ φιλιὰ.

Μέσα στὰ δάκρυα καὶ τ' ἀναφυλλητὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὰν ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα, ξαφνίστηκα μὲ τὸ γνώριμο βέλασμα, π' ἄκουσα στὴν κρεββάτα. Πετιοῦμαι στὴ στιγμὴ ὄξω καὶ βλέπω τὸ μανάρι μου τὸ χρυσὸ, πού τόσο τῶκλαψα, δεμένο στὸ στύλο. Μὲ φώναζε, ὅπως πάντα, γιὰ νὰν τὸ πάω στὴ βοσκή. Τώρα πιά δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ μου. Πηδούσα, φώναζα, τόπερνα στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ φιλοῦσα.

Ἦστερις ἔμαθα ὄλα τὰ καθέκαστα. Τὴν ὥρα δηλαδὴ πού βρῆσκουμεν μὲ τὸ μανάρι μου στὴν Τοῦφα καὶ ἐτοιμαζοῦμεν γιὰ τὸ χωριό, γυρνοῦσε ὁ ἀδερφός μου ὁ Πέτρος ἀπ' τὴ στάνη. Ἀπὸ τὸ δρόμο, πού βρῆσκαται χραγμένος στοὺς πλάτες τ' ἀντικρουοῦ βουνοῦ, πέρα πὸ τὸ ρέμμα καὶ ἀρκετὰ μακριὰ πὸ τὴν Τοῦφα, μὲ ξένοιζε καὶ θέλοντας νὰ μὲ τρομάξει, φώναζε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο «λύκος-λύκος» καὶ σὰ μὲ εἶδε πού λάκκισα λαχταρισμένος δίχως τ' ἀρνί, κατέβηκε τὸ βουνό, πέρασε τὸ ρέμμα, ἀνέβηκε στὴν Τοῦφα, τὸ πῆρε καὶ τόφερε στὸ σπίτι.

Καὶ νὰ, γιατί μόλις ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα ξαφνιάστηκα μὲ τὸ γνώριμο βέλασμα τοῦ μαναριοῦ, πού δεμένο στὸ στύλο μὲ φώναζε γιὰ νὰν τὸ πάω στὴ βοσκή.

Ἔμεινα κοντὰ ἓνα χρόνο ὕστερις ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονόστο στὸ χωριό, ὅμως κανέναν δὲ μὲ ματάειδε στὶς Τοῦφες μὲ τὸ μανάρι μου.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀδερφὸ μου, τὸν ἐγδικήθηκα φωνάζοντάς τονε ἀνθρωπόλυκο!

(1905)

ΜΑΝΙΟΣ ΔΕΛΟΥΔΑΣ

ΚΕΡΔΟΣ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ **338,685** δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσιτοῦ κ. **Ἰω. Φωτίου** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦταν ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχον κεραδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **329,840** δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὀποβιβάσει τὴν προκταθολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. **8** καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῆ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς **70,000**, χρυσῆς δραχμὰς τὴν 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὅτε γεννηῖσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφκλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογία τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δι' αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 18 Ἰουνίου 1905 ἀντιμῆς δραχμῆς ἐκάστη.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δια τὴν Γερμανίαν-Βερολίνον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

Φράγκα χρυσὰ **10,000,000**

ΕΛΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἰποκαταστήματα

Ἐν Κωνσταντινῶν, Σμύρῃ, Θεσσαλονικῃ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Πρακιοσειῶν ἐν Ἀμβούργῳ

Ἐνεργεῖ προξοφίσεις, εἰσπράξεις γραμματίων, τηλεγραφικὰς πληρωμὰς, ἀγορὰν καὶ πώλησιν συναλλαγμάτων, ἐκδίδει πιστωτικὰς ἐπιστολάς (lettres de Credit) δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀνατολὴν καὶ πᾶσαν ἑλληνὴν χώραν. ἀγοραπωλησιὰς χρεωγράφων παντὸς εἶδους, χορηγείσας δανείων καὶ ἀνοικτῶν λογαριασμῶν ἐπὶ ἐνεχέρῳ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευμάτων, καὶ ἐν γένει ὄλας τὰς χρηματικὰς ἐργασίας καὶ ὄλας τὰς τραπεζικὰς παντὸς εἶδους.

Τυπὴν καταθέσεων

Ἡ Τράπεζα δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζικογραμμάτια πληρώνουσα

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν

2 ο) ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν

2 1)2 ο) » μετὰ τρεῖς ἕως ἑξ μῆνας

3 ο) » » ἑξ μῆνας ἕως 2 ἔτη

Διὰ καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια

2 1)2 ο) ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν

3 ο) » μετὰ τρεῖς ἕως ἑξ μῆνας

3 1)2 ο) » » ἑξ μῆνας ἕως 2 ἔτη

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. — Ἀπλερο, γνωστότατη λέξη, λέγεται τὸ πουλί πού δὲν ἔβγαλε ἀκόμα φτερά. Νὰ ἡ κυριολεξία της καὶ μορεῖς νὰν τὴ μεταχειριτεῖς τὴ λέξη γιὰ χίλια δυὸ ἀνάλογα πράματα. Δὲν τὴν ἔχον τὰ λεξικά, γιατί λεξικά δὲν ἔχουμε. Νὰ πείτε τῶν φίλων σας καθαρευουσιάνων πῶς δεῖ γράσωμε τὸ ξέρουμε' αὐτοὶ μοναχὰ δὲν ξέρουν τί λένε. Πείτε τους ἀκόμα πῶς τὸ **Ψυχαριὰ ψαλίδι** εἶναι τὸ ψαλίδι τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ μακάρι νὰν τὸ μεταχειρίζονταν ὄλ' οἱ Ρωμιοί. Μὲ τέτιο ψαλίδι τὸ ἔθνος μας θὰ πήγαινε πολὺ μπροστά. Ἀμὲ τί; Μὲ τὴ σκουριασμένη σακαράκα τῆς καθαρευουσιάνης. — κ. Μακρ. Κέρκυρα. Τὰ λάβαμε καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Σὰς στέλνουμε τὰ φύλλα. Τὰ ποιήματα δὲ δημοσιευτοῦν. Τίποτα ὁμορφα πεζὰ; — κ. Θ. Μπαμ. Σκόντρα. Τὰ λάβαμε καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε.